

ตอนที่ ๒๔ คุณแอบด่า

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย คาสเซทหน้าก่อนได้พูดเรื่องราวเกี่ยวกับวัดบางนมโค แต่ความจริงก็เกี่ยวแก่เรื่องเฉพาะที่จะไปวัดบางนมโค ที่ต้องพาดพิงเรื่องอื่นไปบ้างก็เพราะว่า มีจดหมายฉบับหนึ่งซึ่งคุณ **อรุณ ชยุนโต** ซึ่งเป็นรองเจ้าอาวาส นำมาส่งให้ (คุณอรุณมีหน้าที่ตอบจดหมายและส่งจดหมายและส่งใบโมทนา) ในจดหมายแจ้งมาว่าเขตที่ส่งมาจริง ๆ เขาประทับตรามาจาก **สามเสนใน คือในกรุงเทพ ฯ**

ตามจดหมายนี้ดีมากทั้งนี้เพราะอะไร เพราะอาตมาจะเล่าเรื่องความเป็นมาให้พระทราบ ว่า ความจริงที่คนเราเกิดมาในโลก (แต่ความจริงตอนนี้กำลังพูดเรื่องตาย ๆ กันนะ เรื่องตายของดไว้ก่อน) **"ถ้าทำใจดีไม่ได้ ก็ตายไม่ดีเหมือนกัน ตายแล้วไม่ดี"**

จดหมายฉบับนี้พูดมาดีมากทั้งนี้เพราะอะไร เพราะอาตมากำลังจะเล่าเรื่องความเป็นมาให้พระทราบ ว่า ความจริงคนเราที่เกิดมาในโลก (แต่ความจริงตอนนี้กำลังพูดเรื่องตาย ๆ กันนะ เรื่องตายของดไว้ก่อน) **"ถ้าทำใจดีไม่ได้ ก็ตายไม่ดีเหมือนกัน ตายแล้วไม่ดี"**

จดหมายฉบับนี้พูดมาดีมาก กำลังค้นหาจดหมายที่เขาด่าพอดี แต่ความจริงมันเป็นร้อย ๆ ฉบับเขาด่า ๆ มาอาตมาก็เก็บ ๆ เพราะมันได้เศษกระดาษจะได้ใช้

ถามว่าความรู้สึกเป็นยังไงในเมื่อรับจดหมาย

ก็ต้องตอบว่า **"มันชินเสียแล้ว ถูกด่าเสียจนใจด้าน มันชิน ไม่มีความรู้สึก"**

แต่บังเอิญจริง ๆ กำลังค้นหาจดหมายด่าอยู่ ก็มาเจอจดหมายฉบับนี้ที่ส่งมาพอดี เธอเขียนมาว่า จ่าหน้าว่า

ศิษย์หลวงพ่อบานชนานแท้

อ.เสนา จ.พระนครศรีอยุธยา

วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๒๗

เรียน พระมหาวิระ ถาวโร

เราได้ยินกิตติศัพท์ของเจ้าโด่งดังมากมานานแล้ว โดยเฉพาะในกรมทหาร ในวัง และในกรุงเทพ ฯ การแสวงหาชื่อเสียง ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ของเจ้านั้น เจ้าอาศัยบุญบารมีของหลวงพ่อบานเป็นสะพานและก็เป็นบันได ในการเดินไปสู่ ๓ ก. คือ กิน กาม เกียรติ ของเจ้า (เดี๋ยวขออนุญาตส่งน้ำมูกหน่อย) เรารู้ประวัติของเจ้าได้ดี เราจะกล่าวพอเป็นสังเขปให้เจ้าฟัง

เจ้าบวชจากที่อื่นดังแล้วมาอาศัยอยู่ที่วัดบางนมโค เจ้าไม่ได้เป็นคนสนิทสนมกับหลวงพ่อบานเหมือนดังที่เจ้าเขียนโกหกชาวโลก ในหนังสือของเจ้า แต่เจ้าได้บังอาจเอารูปจำลองซึ่งท่านได้ทำไว้กับมือใส่ปีบไว้เป็นปีบ ๆ เอาไปจำหน่ายจ่ายแจกเรื่อยไป ได้เงินมาจำนวนมาก แต่เจ้าไม่เอาเงินเข้าวัด เจ้าใช้วิธียกยกเอาไปไว้เป็นส่วนตัว

และในตอนนั้นชีวิตของเจ้าก็มีเรื่องผู้หญิงเข้ามาพัวพันด้วย ซึ่งชาววัดบางนมโคเวลานั้นเขาเรียกเจ้าว่า "เจ้าเละละ" ความประพฤติของเจ้าตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน เจ้ารู้ตัวของเจ้าได้ดีว่า วิบากกรรมของเจ้าจะเป็นอย่างไร

สาเหตุอะไรเจ้าจึงออกมาจากวัดบางนมโค เจ้าถูกภิกษุ อุบาสก อุบาสิกา ภรรยาฆราวาส ชับไล่เจ้าออกมาจากวัดบางนมโค เพราะความโกหกจอมกะล่อนของเจ้า เรายกย่องให้เจ้าเป็นนักโกหกเอกในโลก (แหม...น่าชื่นใจนะ) เจ้าเละละ เจ้าจงตั้งใจอ่านให้จบ

เรามีความหวังดีกับเจ้า จึงเขียนมาเตือนสติ แต่มันก็สายไปแล้วเพื่อนเอ๋ย ที่เจ้าจะกลับตัว เจ้าทำกรรมใดไว้ ย่อมได้รับผลของกรรมนั้น ตถาคตกล่าวเจ้าไม่ใช่พระอรหันต์ แต่เจ้าประกาศตัวว่าเป็นพระอรหันต์ เจ้าอ้างอิงว่า พระพุทธเจ้าเป็นปู่ของเจ้า เจ้ากล้าพูดอวดอุตริมนุสธรรมที่ไม่มีในตนให้ประชาชนหลงเชื่อมงายดูความโกหกกะล่อนของเจ้า

ดังนั้นเราขอปรับอาบัติปาราชิก ข้อที่ ๔ คือ อวดอุตริมนุสธรรมที่ไม่มีในตนพระพุทธองค์ทรงอุปมาภิกษุผู้ปาราชิกว่า อุปมาเหมือนตาลยอดด้วน หรือคนคอขาด ปิดประตูสวรรค์ นิพพานโดยเด็ดขาด อนุญายุมิ ๔ เท่านั้นที่จะเปิดประตูรับเจ้า

เจ้าเลละไม่มีใครบันดาลให้เจ้าไปบอบายภูมิ ๔ แต่ตัวของเจ้าทำตัวของ
ตัวเอง น่าเสียดาย พระพุทธองค์ตรัสว่า จงเป็นภิกษุมาเถิด นั้นแน่ โคนไม้ นั้นแน่
เรือนว่าง เธอจงนั่งกระโหียง ฟังฉาน เจ้าจงนั่งฟังฉานไปเถิด แต่ตรงนั้น

แต่ตรงข้ามกับเจ้าทำตัวเหมือนกับทัพพีที่ไม่รู้รสแกง เจตนาสอนเขาแต่
ตัวเองไม่ปฏิบัติ เจ้าจึงต้องได้รับผลของกรรมแบบนี้ เจ้าเลละ เจ้าเป็นคนห่มผ้าเหลือง
แต่ศีล ๕ ข้อของเจ้าไม่มีเลย แล้วเจ้าจะไปรักษาศีล ๒๒๗ ได้อย่างไร เวลาที่จิตของเจ้า
มีแต่ความเร่าร้อนลุ่มหลงนั้นแหละ บอบายภูมิ ๔ เปิดรับเจ้าแล้ว

ผู้หวังดี

นี่รวมความเป็นจดหมายของผู้หวังดี สถานที่ส่งเป็นสถานที่ทำการ
ไปรษณีย์ ที่สามเสนใน เขาประทับตรามาอย่างนั้นนะ

ที่เอาเรื่องนี้มาอ่านเพราะอะไร ก็เพราะว่าสงสารคนเขียน คนเขียนบอก
ว่า "เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบานขานานแท้" ความจริงน่าจะต่อ "ดั้งเดิม" ลงไปด้วย แล้วก็
บอกว่า หลวงพ่อบาน อ.เสนา จ.อยุธยา แต่ตัวเองกลับไม่กล้าเขียนชื่อตัวเองมา
และไม่กล้าบอกที่อยู่

ความจริงหนังสือฉบับนี้ มันเป็นบัตรสนเท่ห์ แต่ว่าบรรดาเพื่อนภิกษุ
สามเณร ผมเห็นว่าการที่ท่านด่า และด่ามาเป็นบัตรสนเท่ห์นี้ ถ้าบังเอิญผมเป็นจริง
ตามนั้น มันก็ไม่ยาก ไม่มีใครอ่านด้วยนี่ นอกจากว่าคุณอรุณ ซึ่งเป็นรองเจ้าอาวาสวัด
ท่าซุง เธออ่าน คุณอรุณอาจจะรู้จักหนึ่งองค์ รู้ก่อนผม และก็ผมมาอ่านผมก็รู้จักคนหนึ่ง
ถ้าหนังสือถึงผม แล้วผมฉีกทิ้ง ก็ไม่ได้ประโยชน์เลย คือคำด่าของท่านผู้นี้ไม่มีประโยชน์
แต่ว่าเพื่อสงเคราะห์ท่าน และส่งเสริมท่านให้ประโยชน์ ผมจึงเอาหนังสืออันนี้มาอ่านให้
บรรดาพวกท่านฟัง

ตามธรรมดาคนเราเกิดมานี้ ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า "นัตถิ โลก
อนินทิโต" คนไม่ถูกนินทาเลยไม่มีในโลก

ท่านผู้นี้ท่านบอกว่า ผมเอาหลวงพ่อบานเป็นสะพานอันนี้จริง เพราะ
ยังงี้ ๆ ผมก็ต้องเกาะหลวงพ่อบาน เพราะหลวงพ่อบานเป็น บุรพจารย์ของผม

แต่ว่าตอนหนึ่งในจดหมายนั้นท่านบอกว่า ผมบวชมาจากที่อื่นมาอาศัย
วัดบางนมโคอยู่ ตอนนั้นเลยเกิดความเข้าใจว่า ท่านผู้นี้ไม่รู้เรื่องจริงของวัดบางนมโคเลย

ความจริงที่ผมจะบวช หลวงพ่อปาน เป็นเจ้าภาพ เป็นผู้จัดการ พระครูรัตนภิรมย์
วัดบ้านแพน เจ้าคณะตำบลเป็นอุปัชฌาย์ หลวงพ่อเล็ก เป็นกรรมวาจาจารย์
อาจารย์เจิม เป็นอนุสาวนาจารย์ และก็หลวงพ่อบานให้ศีลก่อน ตอนให้ศีล

ที่นี้มาตอนหนึ่งท่านบอกว่า เอาจุฬามณีเหมือนหลวงพ่อบาน ทำเองแล้วเอา
ไปแจกไปเรียกรับบรรดาประชาชนได้เงินมากเป็นส่วนตัว

อีตอนนี่หนักใจหน่อย ส่วนตัวนะผมไม่มีกะเขาอยู่แล้ว แต่ความจริงผม
จะหาเงินส่วนตัวมันก็ไม่ยาก ผมเป็นนักเทศน์อยู่แล้วนี่ ผมเป็นทั้งนักเทศน์ เป็นทั้งนัก
สวดสังคหะ เงินเหลือหลาย ผ่าจีวรก็เยอะ ได้ปีละมาก ๆ แต่ก็ไม่เคยเหลือแจกหมด

นี่เขาบอกว่า บรรดาภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ไล่มา ก็ไม่เห็นมี
ใครเขาไล่เนี่ย เมื่อผมป่วยไปก็ไม่เห็นเขาไล่ เขาก็ไปหากัน ก็มีคนกลุ่มน้อยเท่านั้นที่แสดง
ความไม่พอใจ และก็มาขอขงนิคหน้อย ผมไม่ให้ ขณะที่ผมป่วยก็มาขอเครื่องไฟฟ้าจะ
ไปใช้ ผมก็ไม่ให้ บอกเขาว่าเป็นของสงฆ์ เขาก็ไม่ชอบใจ

และมีอะไรอีก เกี่ยวกับเรื่องผู้หญิง วัดบางนมโคนี้ไม่มีเรื่องผู้หญิงยุ่งเลย
ส่วนใหญ่ นะ แต่มีอยู่คราวหนึ่ง ผมจำไม่ได้ว่าผมบวชเป็นพรรษาที่ ๒ หรือ ๓ จำไม่ได้
ตอนนั้นมีคนคนหนึ่งบวชแล้วก็ย่องเข้าไปมุดมุ้ง เข้าไปนอนในมุ้งของลูกสาวของคน
ที่มารักษาตัว มาจากกรุงเทพ ฯ

พอรุ่งขึ้น หลวงพ่อบานทราบจากคนเขาพูดกัน ก็เรียกไปสอบสวน
เงียบ ๆ เมื่อทราบตามความเป็นจริง ท่านก็เอาเงินให้ ๘๐ บาท บอกว่า "ไปซื้อเครื่องสัก
เสียบแล้วออกไปจากที่นี่"

อีตอนนี่ชิบรรดาท่านทั้งหลายอาจจะคิดว่า หลวงพ่อบานเอาเงินอะไรมา
ใช้ ความจริงหลวงพ่อบานนะ ทรัพย์สินส่วนตัวของท่านมี เมื่อเป็นฆราวาส ท่านยังมีอยู่
ท่านอาจจะเอาเงินช่งนั้นของท่านมาใช้ก็ได้ ถ้าบังเอิญเป็นเงินถวายส่วนตัวท่านใช้
อย่างนั้นก็ไม่ผิด เป็นการทำผิดคนที่สร้างความเสียหายให้ออกไปจากวัด ราชินีแหละมี
อยู่เรื่องเดียวที่วัดบางนมโค เรื่องผู้หญิง นอกนั้นก็ไม่มีอีก แต่ผมเข้าใจว่าเจ้าของบัต
รสนเทห์ รู้เรื่องนี้ดีกว่าคนอื่น เพราะอะไรรู้ใหม่ สำนวนที่พูดมาในบัตรสุนเทห์นี้
เหมือนกับสำนวนของเขาในสมัยที่บวช ถ้าถามว่า ผมรู้ตัวไหม อันนี้ ก็ขอไม่
ตอบละมัง

เขาว่าอวดอุตริมนุสธรรม

อันนี้ก็เป็นเรื่องของชาวบ้าน ได้รู้แล้วนี่เพราะผมฝึกคนได้เป็นแสน ๆ คน แล้ว และการที่บอกว่าผมเรียกพระพุทธเจ้าว่า "ปู้นี่" ผมไม่เคยเรียก ผมเคยบอกว่า พระพุทธเจ้าเป็น "พ่อผม" พระทุกองค์ต้องถือว่าเป็นลูกพระพุทธเจ้าทุกคน

และก็จะอะไรอีกหนอ อ่านไปก็จำไม่ค่อยได้ หนังสือผมอ่านใหม่ ๆ นะ อีกตอนหนึ่ง เขาบอกว่า "ผมขอวัดตัวว่าเป็นพระอรหันต์"

ผมก็เคยบอกกับท่านแล้วว่า ผมไม่ได้บอกว่า ผมเป็นพระอรหันต์ มีบางท่านพยากรณ์ว่าผมเป็นพระอรหันต์บ้าง บางท่านก็บอกว่า ผมไม่ใช่พระอรหันต์เป็นพระผู้ทรงฌาน ผมก็ปฏิเสธไปหมดแล้วว่า ผมไม่ยอมรับทั้งความเป็นอรหันต์และผู้ทรงฌาน ให้ทุกคนมีความเข้าใจว่า ผมต้องการอย่างเดียวว่า บวชเพื่อการพ้นทุกข์ มันจะพ้นได้หรือไม่ก็ได้ก็แล้วไป นี่เรื่องของจดหมายมีเท่านั้นนะ

แต่ผมก็สงสัยเหมือนกัน ใ้จดหมายฉบับนี้มันก็มาพอดีกับที่ผมเตรียมตัวจะไปวัดบางนมโค ถ้าหากเขาตั้งใจจะด่าผมนี้ ผมไม่สะเทือนหรือหวั่นไหว ถ้าผมเลวตามนั้น ผมไม่เอาเรื่องนี้มาอ่าน และถ้าผมเลวตามนั้นจริง ๆ เรื่องก็ไม่เจ็บมาจนถึงปานนี้ เรื่องตั้ง ๒๐ - ๓๐ ปีมาแล้วนี่มันเจ็บไม่ได้หรือครับ ถ้าเรื่องเลวใหญ่ อันนี้ไม่ได้ปฏิเสธ และก็ไม่ได้แก้ตัว

และเขาหาว่าอวดอุตริมนุสธรรมเรื่องฌาน หรือญาณ ต่าง ๆ อันนี้ผมไม่ทราบว่ามีอะไรบ้าง แต่ว่าพระกิติเดระกิติ อุบาสกอุบาสิกาก็ดีที่เขามาศึกษาพระกรรมฐาน ต่างคนต่างได้ กันมากแล้ว

สำหรับรูปเหมือน รูปเหรียญหลวงพ่อบานนั้น เขาบอกว่าผมทำขึ้น ผมอาจจะทำก็ได้ และผมก็มีสิทธิ์จะทำในเมื่อผมเป็นลูกศิษย์ เอาจุฬารูปครูบาอาจารย์มาแจกจะเป็นอะไรไปในเมื่อคนเขามีความเคารพ เดียวนี้ผมยังทำอยู่ แต่ว่าสมัยนั้นยังไม่ได้ทำก็บังเอิญไปพบเข้าจริง ๆ ว่ามีอยู่ และผลจริง ๆ มหาศาลมาก ถึงกับคนไปลองกันหลายแบบ

คราวหนึ่งเดินทางผ่านจันทบุรี มีญาติโยมคนหนึ่งเอาข้าวมาทำบุญก็เลยแจกให้ท่าน เอาข้าวมาถวายก็แจกให้ท่าน ผมไม่ได้คิดสตางค์ ขากลับผมไปราชบุรี กลับมา มีคนโบกมือเรียกกันทั้งคลอง ถามว่า

"เหรียญทองแดงรูปหลวงพ่อบานที่ติดมานะมีอีกไหม?"

บอกว่า "ยังมีอีกเยอะ"

ต่างคนต่างก็เอา ต่างคนต่างก็ทำบุญกัน เขาถามว่าทำบุญเท่าไร ผมบอกว่าจะไม่ทราบ หลวงพ่อไม่ได้ตั้งราคาไว้ ทำบุญก็ให้ จะขอเฉย ๆ ก็ให้

มีโยมคนที่รับไปครั้งแรกบอกว่า "ท่านไม่น่าจะให้เฉย ๆ"

ถามว่า "ทำไมล่ะ?"

เขาบอกว่า "หลังจากท่านไปแล้วนะ มีเรื่องเกิดขึ้น ๓ เรื่อง เรื่องแรก คือผมออกไปหลังบ้านเอาเหรียญนี้ออกไปแขวนกับต้นไม้ ยังไม่ติดครับ ยิ่งเท่าไรก็ไม่ออก เบนป็นไปด้านอื่น กระสุนนัดนี้ดังปังทันที

ประการที่ ๒ ผมเองคล้องเหรียญนี้ไปให้หมอนชี่ดยา หมอแทงไม่เข้าต้องเอาเหรียญออกจากตัว จึงแทงเข้า

ประการที่ ๓ เหรียญนี้มีประโยชน์มาก คือลูกผมเล็ก ๆ กำลังวิ่งแข่งอยู่ คนหนึ่งก็เกรงว่าแกจะมีอันตรายจากอย่างอื่นเอาไปคล้องคอแกไว้ ก็พอดีวันหนึ่งแกไปปลายสะพาน ตกน้ำพอดี แกว่ายน้ำไม่เป็น ลอยไปนูน หน้าบ้านนูน (แกชี้ให้ดู ห่างไปประมาณ ๒๐๐ เมตร) ก็บังเอิญเด็กนอหงาย ไม่ตาย เรื่องอัศจรรย์อย่างนี้ ชาวบ้านเขาก็มาถาม ผมก็เอาเหรียญนี้ให้ดู เหรียญนี้ติดอยู่ที่คอเด็ก แล้วคนที่ชี่ดยาก็มายืนยัน"

รวมความว่าวันนั้นมีเหรียญอยู่ ๒,๐๐๐ มึงมั่งกุ่มมั่ง ๆ หมด เกือบหมด บางรายมาคนเดียวขอไป ๑๐ อัน ทำบุญเพื่อลูกเพื่อหลาน ท่านถามว่า "เท่าไร" ผมบอก "ไม่ต้องละ ไม่ตั้งราคา" คนนั้นมากระซิบบอกว่า

"ท่าน สักองค์ละ ๓๐ บาทก็ดี"

ก็เลยบอกว่า "อย่าตั้งราคาเลยโยมของหลวงพ่อบานท่าน"

นี่ความจริงไม่ได้แก้ตัว บอกความจริงให้ฟัง และการฟังเรื่องนี้ ท่านฟังแล้วก็อย่าไปโกรธคนพุดนะ คนด่ามานี้ดีมาก ผมต้องขอชมเชย แต่น่าเสียดายว่าท่านไม่ได้เขียนชื่อของท่านมา ผมขอให้สมญาท่านคนนี้ว่า "คุณแอบ ด่า"

คำว่า "คุณแอบด่า" นี่นะไม่ได้หมายถึงชื่อคน คือแอบ ๆ ด่า ไม่ด่าต่อหน้า ด่าแล้วก็แอบ ไม่ให้รู้แม้กระทั่งชื่อ

ความจริง ความต้องการของคุณแอบด่านี้ จะด่าผม จะทำลายผม หรือทำลายวัดบางนมโค ถ้าคิดว่าผมจะไปแย่งทรัพย์สินที่วัดบางนมโคก็เป็นไปไม่ได้ เพราะการไปวัดบางนมโคของผมเที่ยวแรกคิดแล้วหมดเงินไปประมาณหมื่นบาทเศษมันเสียแล้วผมก็เสียรายได้ ทางวัดที่พุทธบริษัทมาทำบุญวันนั้นก็ไม่ได้ ต่อไปวันที่ ๒๕

พฤศจิกายน จะหนักกว่านั้นมาก ขบวนการจะใหญ่กว่าเดิมตั้งหลายเท่าอาจจะเกินสิบเท่า เพราะบรรดาลูกหลานของผมมาก ทุกคนก็อยากไปนมัสการหลวงพ่อบานที่วัดบางนมโคเอง อยากจะเห็นวัด

ถ้าผมมีความเข้าใจว่า จดหมายฉบับนี้ท่านพระครูให้ใครเขียนด่ามาผมก็ไม่ไปแล้วประโยชน์จะเป็นยังไง วัดบางนมโคขาดรายได้ ผมก็ยังเพิ่มรายได้ตามปกติของผมอยู่ ผมอยู่วัดนี้ญาติโยมมากก็ไม่เสียกำลังใจ

แต่ว่าเข้าใจว่า ผู้เขียนจดหมายนี้ไม่ได้มีเจตนาจะด่าผมเอง การด่าแบบนี้ท่านก็ไม่รู้ผมซะด้วยซ้ำ ท่านบอกว่าผมบวชมาจากที่อื่น แต่ความจริงไม่รู้เรื่องของผมเลย ผมบวชที่วัดบางนมโค ท่านยังไม่รู้เรื่อง แล้วเรื่องอื่นท่านจะรู้ได้อย่างไร

อีกเรื่องหนึ่งที่ท่านจะเข้าใจและรู้เรื่องดีกว่าคนอื่นคือ การมุดมุ้งเข้าไปหาลูกสาวของคนที่มารักษาดูที่วัดบางนมโค อันนี้ท่านจะรู้ดีมาก จะกระทั่งหลวงพ่อบานสั่งให้สึกออกไป ให้เงิน ๘๐ บาท ให้ไปซื้อเครื่องสึกเสีย และให้สึกออกไปตามคำสั่ง

ถ้าว่ากันไปอีกที ฟังแล้วผมไม่โกรธเพราะอะไร เพราะว่าผมกำลังจะหาจดหมายด่าผม

เมื่อรับจดหมายด่าแล้วมีความรู้สึกเป็นอย่างไร ?

นี่ทุกองค์ต้องพยายามนะ อย่าลืมนะ ผมนะเขาใช้ขยายเสียงด่าต่อหน้าผมยังนิ่งได้ แต่ว่าด่ามาก ๆ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าจะเป็นอย่างไร แต่ว่าจดหมายด่านี้มันชินนี่คุณ ที่รับมาแล้วตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ เกินกว่า ๒๐๐ ฉบับ ด่าตรง ๆ แบบนี้ ผมอ่านที่ไรผมก็ยิ้มทุกที ได้เศษกระดาษไว้ใช้ กำไลใจของเราต้องวัด เขาด่ามาแล้วก็ต้องดูตามทีพระพุทธรูปเจ้าทรงตรัสว่า

"นัตถิ โลกเ อนินทิโต" คนไม่ถูกนินทาเลยไม่มีในโลก

"นินทา ปัสังสา" ขึ้นชื่อว่านินทา และสรรเสริญเป็นธรรมดาของชาวโลก"

เราจงอย่าโกรธคนนินทา และก็อย่าดีใจ ปลื้มใจเกินไปสำหรับคนสรรเสริญ ทั้งนินทาและสรรเสริญ ไม่ได้มีประโยชน์กับเราเลย

หมายความว่า เขานินทาเราว่าชั่ว แต่เราไม่ได้ชั่วตามเขา อย่างจดหมายฉบับนี้หนังสือที่คุณแอบด่าส่งมา ให้ชื่อว่าคุณแอบด่านะ ไม่ใช่ชื่อคน แอบ ๆ ด่าแล้วก็ส่งมา อย่างนี้อ่านแล้วก็น่าหัวเราะมากกว่าน่าเสียใจ เริ่มต้นพับ ท่านบวชมาจากที่อื่นแล้ว มาอาศัยวัดบางนมโคอยู่ เท่านั้นพอใจแล้ว

ท่านด่ามาเราก็รู้ว่า เราชั่วตามนั้นไหม ถ้าชั่วตามนั้น ปรับปรุงใจปรับปรุงกายเสียให้ดี อย่าให้ชั่วไปอีก แต่ว่าบังเอิญเราดีเราไม่ชั่ว ก็จงอย่าโกรธผู้ด่า

ผู้ด่าเขาด่าว่าชั่ว ถ้าเราไม่ชั่วเราก็ไม่ได้เลยไปตามคำเขาพูด ถ้าเราเลย เขาชมเราว่าดี เราก็ไม่ได้ดีตามคำเขาพูด ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า "ความดีหรือความชั่วอยู่ที่การปฏิบัติ"

ฉะนั้นขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายเด็กน้อยนี้แล้วจงอย่าสะเทือนใจ

ความจริงคิดว่าท่านผู้นี้ คุณแอบด่านี้ คุณแอบด่าแกย่องด่าเจียบ ๆ เขาส่งผมโดยเฉพาะ เข้าใจว่าจะไม่พอใจวัดบางนมโค ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่าเป็นการตัดลาภวิตรอนกันอย่างหนัก สำหรับผมถ้าถูกด่าผมยังบึ้งผมได้สต่างค์ ได้สต่างค์ตอนไหน ผมไม่ไปผมไม่ต้องจ่าย ใ้เงินที่ไม่ต้องจ่ายนี้เป็นเงินได้ เดือนพฤศจิกายน น้อย ๆ จริงขบวนของเราทั้งหมดจริงจะต้องจ่ายเกินกว่าแสนบาท คนที่มีรถนำรถไปบ้าง คนที่ไม่มีรถเหมารถไปทั้งหมดคิดรวมแล้วต้องเกินกว่าแสนบาท เป็นค่าใช้จ่าย แต่ว่าถ้าไม่ไป เอาเงินเกินกว่าแสนบาทมารวมกันไว้ที่วัดท่าซุง ก็จะมีเงินมากขึ้น และนอกจากนั้นเงินที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมาทุกวันมาถวายเพื่อการก่อสร้าง เพื่อการถวายสังฆทานก็ดีทางวัดยังขาดไปอีกเยอะ ผมมั่นใจว่าวันนั้นทางวัดขาดเงินไปหลายหมื่นบาท

แต่ที่ผมก็คิดว่าจะขาดก็ไม่มีไร ทั้งนี้เพราะว่า **เป็นการสนองคุณความดีของครูบาอาจารย์ และก็เป็นการสนองความตั้งใจดีของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่ต้องการไปนมัสการหลวงพ่อบานถึงที่วัด ถึงแม้ว่าหลวงพ่อบานท่านจะไม่อยู่ในที่นั้น ก็เป็นสถานที่ท่านสร้าง เป็นสถานที่ท่านบวชอยู่เป็นสถานที่ท่านมรณะ เป็นอนุสรณ์ของความดี**

รวมความว่า จดหมายนี้เป็นจดหมายดี ขอขอบคุณ คุณแอบด้า ขอให้ชื่อ
ว่า "คุณแอบด้า" นะ ไม่ใช่ด้าต่อหน้า เลยเกรงใจว่า คุณแอบด้านี้แกลจะได้รับผลน้อยไป
ด้ามาเจียบ ๆ ผมฉีกจดหมายก็เสียเปล่า ก็เลยเอาจดหมายมาอ่านให้ท่านฟังว่ากำลังใจ
ของคนในโลกนี้เป็นอย่างไร ทุกคนจงคิดว่า **ขึ้นชื่อว่าชาวโลกมีแต่ความทุกข์ มีแต่
ความเดือนร้อน ถ้าเราไปหลงโลก คิดว่าจะมีความสุข เราก็จมปลั่ง "เรียกว่าจม
ไม่ลง" จงคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของธรรมดา**

แล้วก็วัดกำลังใจว่าผมถูกด้า แล้วเอาด้ามาอ่านให้พวกคุณฟัง คุณมี
ความรู้สึกยังไง ?

ถ้าคุณเป็นผม คุณจะมีความรู้สึกเป็นยังไง ?

คุณอาจจะคิดว่า ต้องแก้แค้น ถ้าแก้แค้นนะ มันเพิ่มอารมณ์เราร้อนนะ
ถ้าอารมณ์เราคิดแค้นคนอื่นอยู่เพียงใด กำลังใจเราไม่มีความสุข การแก้แค้น ไม่ใช่แก้
แค้นส่วนตัวบุคคลผู้ด้า ขอให้สัญญาว่า "คุณแอบด้า"

ถ้าคุณจะแก้แค้น คุณทราบไหมว่า คุณแอบด้าอยู่ที่ไหน **คุณแอบด้าส่ง
หนังสือที่ไปรษณีย์สามแสน แล้วตัวจริง ๆ อยู่ที่ไหน "ตัวจริง ๆ เดิมทีเดียวอยู่บ้าน
หม้อ"** บ้านหม้อสมัยนั้นไฟไหม้ไปหมดแล้ว อาจจะไปอยู่สามแสน หรือสี่พระยาสี่กั๊ก
พระยาศรีอะไรก็ได้ทั้งนั้น ที่ไหนก็ได้ แต่คุณแอบด้าจริง ๆ มีรูปร่างลักษณะเป็นอย่างไร
คุณก็ยังไม่รู้จักแม้แต่ตัวนะ ชื่อก็ยังไม่รู้จัก เราจะไปแก้แค้นเขาที่ไหน ถ้าคิดจะแก้แค้น
มันก็จะเพิ่มความแค้น เป็นการรักษาความแค้น ผูกความแค้นให้มากขึ้น

**"วิธีแก้ความแค้นนั้นคือทำลายต้นเหตุของความแค้น นั่นคือกิเลส
ได้แก่ โทสะ วิธีทำลายความแค้นให้ย่อยยับไปก็คือคิดว่า มันเป็นธรรมดาของ
ชาวโลก"**

เราต้องดูพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านั้นพระองค์ทรงเป็นอัจฉริยมนุษย์
เป็นพระพุทธเจ้าแท้ ๆ ยังถูกชาวบ้านเขาด้า คนที่อาศัยพระพุทธเจ้ากินด้าพระพุทธเจ้า
อย่าง **สุปิยปริพาชก** อาศัยพระพุทธเจ้ากินแท้ ๆ พระพุทธเจ้าไปไหนก็ติดตามไป พระ
บิดนทบาทก็เดินตามไป ชาวบ้านเขาก็ใส่บาตรด้วย แกล้งนั่งด้าพระพุทธเจ้าได้ตลอดคืน
แล้วคนประเภทนี้จะถืออะไรเป็นสาระ พระพุทธเจ้าฟังแล้วพระองค์ก็ไม่ทรงโกรธ พระ
สะเทือนใจ มากกราบทูลพระพุทธเจ้าให้ทรงทราบ พระพุทธองค์จึงได้ทรงยับยั้งว่า

**"อย่าสนใจคำนิทานและสรรเสริญ วางทิ้งไป พิจารณาดูตัวเราว่า
คำดำของเขาอันไหนบ้างที่ตรงตามความเป็นจริง"**

อย่างที่คุณแอบตำมานี้ มองแล้วไม่เจอะความจริงสักอย่าง จะไป
สะเทือนอะไร เรื่องผู้หญิงยิงเรื่อนี้ผมยกยกอด แต่คนอาจจะเข้าใจว่าผมไปยุ่งกับผู้หญิงก็
ได้แต่ใครมาใครไปผมถือเป็นกันเองเสมอ ถือเป็นคนเดียวกัน แต่กำลังใจผมนั่นใครจะ
ทราบ ถ้าผมยุ่งจริง ๆ ผมรวยจริง ๆ ก็คงไม่ยากจนอย่างเวลานี้ ผมออกจากวัดไปไหน
ผมไม่เคยมีเงินติดตัวไปมาก อย่างเก่งจริง ๆ ตอนผมย้ายออกมาจากวัดบางนมโคมา
ป่วย ผมมีตั้งค์มา ๒๐ บาท ๒๐ บาท เท่านั้นเองเป็นเงินก้อนถุง

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัท รวมความว่า **ทุกคนเลิก อย่าไปสนใจ
กับคำดำ พิจารณาความดีความชั่วของตัวเองดีกว่า** เสี่ยงผมก็แย่ จมูกก็คัด หัวดก็
หนัก ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้

ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญพูนผล จงมีแต่บรรดา
พุทธศาสนิกชน และเพื่อนภิกษุสามเณร ผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์